

Ἐμάστισε τὸν ἵππον, ὅστις ἀνῆλθε καλ-
πάζων.

Ἐκτὸν μέτρα περαιτέρω ἦν τὸ μέρος, ἐν
ὧ ὁ Βωφόρτ ἔπαιε ἀπὸ τῆς ἀμάξης.

Ἐκεῖ ἐκυλίσθη ὁ πολῦτιμος μάρσιπος, ὁ
περιέχων τὴν περιουσίαν τοῦ Βαλόν.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶχε λάβει αὐτὸν
κρατούμενος ἀπὸ τῶν δένδρων, ἵνα μὴ πέσῃ·
τόσφ' οὐκ ὑπέφερεν ἐκ τοῦ τραύματος, ὥστε
ἔθαψε τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος διὰ τὴν μὴ
κραυγᾶν.

Νῦν φοβερά!

Διερχόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης, ἀνα-
γνωρίζων ἀκριβῶς πάντα τὰ μέρη, ἀναμι-
μνησκόμενος τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης, ὁ Δαγκιέρ
ἠσθάνετο φρικτῶδες αἶσθημα θριάμβου.

Παρεπλάνησε τὰς ἐρεῦνας, ἐνῶ τὸ τραῦ-
μα τοῦ ἡδυνάτο νὰ προδώσῃ αὐτόν! Ἐξη-
πάτησε τὴν δικαιοσύνην! Ἠνάγκασεν εἰς
σιγὴν τὸν ἱατρὸν Γεράρδον· εὐρεθέντα μετα-
ξὺ καθήκοντος καὶ πάθους, μεταξύ τιμῆς
καὶ οἴκτου.

Ναί, ἐθριάμβευε! Δὲν εἶχε διὰ τοῦτο τὸ
δικαίωμα νὰ ᾗ ὑπερήφανος;

Ἐπροχώρησεν ἑκατοντάδα ἔτι μέτρων,
εἴτα λαβὼν στενὴν τινὰ ὁδόν, ἐν ᾗ μόλις
ἐχώρει ἡ ἀμαξία, εἰσέδυσεν ἐν τοῖς φυλλώμα-
σιν.

Ὅτε ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀμαξία ἦτο ἀόρατος
κατῆλθε. Προσέδεσε τὸν ἵππον εἰς δένδρον
τι καὶ προσέθη πεζῇ.

Διηθύνετο πρὸς τὴν λίμνην χωρὶς πλέον
νὰ σκέπτεται τι.

Ἡ ὥρα τῆς ὁράσεως εἶχε σημάνει.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ ὑψώμα-
τος, ἀφ' οὗ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Βαλόν
καὶ τοῦ Βωφόρτ.

Κατῆλθε καὶ ἔστη.

Ἀόριστος φόβος κατέλαβεν αὐτόν.

Ἠροάσθη μήπως ἠκολούθει τις αὐτόν.

Ἐλαφρὸς ἄνεμος ἐπληττε τὰ δένδρα.

Οὐδὲν ἤκουσε.

Ἐξῆλθε τότε τῶν θάμνων καὶ διηθύνθη
πρὸς τὸ ἔλος...

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥραν, εἰς τὸ
αὐτὸ μέρος τοῦ δάσους, ἐνθα συνέβησαν ὅσα
ἀφηγήθημεν, τί ἔπραττεν ὁ Κρασκοκανάτας;
τί ἔπραττεν ἐπίσης ὁ Πενσών;...

Ὁ Πενσών ἴστατο κεχυρμένους καὶ ἀκί-
νητος προσέχων τὸν κοιμώμενον ὀργανοπαί-
κτην.

Οὗτος ἐκοιμήτο πάντοτε ρογχαζών.

Ὅλονεν δ' ἱστάμενος ἀκίνητος ὁ Πενσών
ἠσθάνετο τὰς κινήσεις του βαρυνομένης.

Αἶφνης ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἔτεινε
τὸ σῶς.

Ἦκουσεν ἑλαφρὸν κρότον.

Ποῖον κρότον;...

Μήτοι λαγῶδες ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς κρύπτης
του, ἢ μήπως κύνικοι ἔβαινον εἰς τοὺς θά-
μνους;

— Μήπως, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, εἶναι ἄν-
θρωπός τις;

Ἀπεμακρυνε μετὰ προσοχῆς τοὺς θά-
μνους ἵνα ἴδῃ καλῆτερον.

Ὁ κρότος ἔπαυσε.

Μήπως εἶδε τις αὐτόν;

Ἠροάσθη ἐκ νέου μετὰ πολλῆς προσο-
χῆς.

Πάλιν ἤκουσε τὸν αὐτὸν κρότον.

— Εἶναι βῆμα ἀνθρώπου, ὅχι ὁμως τοῦ
Κρασκοκανάτα. Θὰ εἶναι ἴσως κανεὶς λαθρο-
θήρας. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι κατάλληλον διὰ
λαθροθηρίαν... εἰς τὰς δρχας τοῦ ὁμως εὐ-
ρίσκονται ἔλαφοι καὶ λαγωοί.

Καὶ ὁλονεν προσεῖχε τῷ Ζανζότ.

Ἄλλ' ὁ κρότος ὃν ἤκουσεν ἤρχετο ὀπισθεν
αὐτοῦ.

Ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ἦσαν θάμνοι. διὰ
μέσου τῶν ὁποίων δὲν ἡδυνάτο τις νὰ δια-
κρίνῃ οὔτε ἀνθρωπὸν οὔτε ζῶον.

— Ἄν ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ θὰ φανῶ, εἶπε
καθ' ἑαυτόν ὁ Πενσών· ἂν δὲν ἐξέλθω δὲν θὰ
ἴδω τίποτε· τί νὰ πράξω;

Εὐρίσκειτο ἐν ἀμηχανίᾳ.

Αἶφνης στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν
ὀργανοπαίκτην παρετήρησεν ὅτι οὗτος δὲν
εὐρίσκειτο πλέον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

Ὁ Κρασκοκανάτας εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ
ἐγερθῇ.

Βαρεῖαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἡμικλείστους
δὲ τοὺς ὀφθαλμούς· ἐφαίνετο σκεπτόμενος ποῦ
ἦτο.

Ἦν ἔτι βεβαίως κεκοπιακῶς, διότι ἐπα-
νέεσε πάλιν.

Ἦδη ὁμως δὲν ἐκοιμήτο.

Ἐφαίνετο προσέχων εἰς τι σημεῖον ἀόρα-
τον τῷ Πενσών.

— Κἄτι συμβαίνει ἐδῶ, τὸ ὅποιον δὲν
ἐννοῶ, ἐσκέφθη... ὁ Κρασκοκανάτας ἔχει ὀρ-
θνοίκοις τοὺς ὀφθαλμούς· παραδόξως νο-
μίζει τις ὅτι βλέπει ἄγριον θηρίον ἀπενίζον
τὴν λείαν του!... Ἄ! ἂν ἡδυνάμην νὰ
προχωρήσω ὀλίγον... χωρὶς ν' ἀκουσθῶ... Θὰ
ἐννοήσω ἴσως...

Ἐπεχείρησε νὰ προβῇ.

Εἰς τὸν ἐλάχιστον δὲ κρότον ὃν ἐπροξένει
ἢ προστριβὴ τῶν κλάδων ἑσταμάτα.

Μεθ' ὑπομονῆς προχωρῶν καὶ μετὰ πολ-
λῶν προφυλάξεων ἐφθασε μέχρι τοῦ ἄκρου
τῶν θάμνων, οὔτινας ἐκόλωσεν αὐτῷ τὴν θέαν.

Ἐμείνε κύπτων, ἀλλ' ἐξέτεινε τὴν κεφα-
λήν...

Ἀνθρωπός τις ἦν ἐκεῖ, πλησίον τοῦ ἔλους
ἔχων πρὸς αὐτόν ἐστραμμένα τὰ νῶτα...

Ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος διηθύνετο πρὸς τὸ
ἔλος, ἐν μέσω τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο συστάς
καλάμων, οὗς ἡ πρωτὴν αὐρα ἐκίνηε ἡρέμα.

— Τί νὰ κάμνῃ αὐτός ἐκεῖ; εἶπε καθ'
ἑαυτόν ὁ Πενσών.

Ὁ Δαγκιέρ εἶχε τοὺς πόδας ἐν τῷ ὕδατι.
Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τοῦ
μέσου τῶν κνημῶν.

Ἐνώπιον αὐτοῦ, εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ὁ
Πενσών ἐβλεπεν εὐδιακρίτως τὸν Κρασκοκα-
νάταν καταδροχθίζοντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν
τὸν Δαγκιέρ.

— Κἄτι σπουδαῖον συμβαίνει, ἐψιθύρισε
ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀλλ' οὐδὲν ἐννοῶ.
Διατί ὁ Κρασκοκανάτας παραφυλάττει αὐ-
τόν τὸν ἀνθρωπὸν μετὰ τόσης προσοχῆς;
Ἐχεῖ ἄρα γε μυστικὴν τινὰ ἀφορμὴν;...
Μήπως τὸ κάμνει ἐξ ἀπλῆς περιεργείας;...
Μήπως τὸ πρᾶγμα εἶναι τυχαῖον;

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΠΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ πτώσις

Α'

Μέγαρον πρὸς πώλησιν.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1860,
περὶ τὴν δεκάτην πρωτὴν ὥραν, ἀμαξία ἀ-
γοραία ἔστη κατὰ τὴν ὁδὸν Βερρί, ἐν Παρι-
σίοις, πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφραγματος με-
γάρου, ὠκοδομημένου μεταξύ αὐλῆς καὶ κή-
που. Ἡ θυρὶς τῆς ἀμάξης ἠνοίχθη παρα-
χρῆμα καὶ κατῆλθεν ἡρέμα ἐπὶ τοῦ πεζοδρο-
μίου ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περιπύου. Ἦτο
ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ διακεκριμένου ἐ-
ξωτερικοῦ, ἐφόρει δὲ κομψὴν ἐνδυμασίαν. Προ-
φανῶς ἦν ταξειδιώτης, διότι, πλὴν δερμα-
τίνου μαρσίπου, ὃν ἔφερεν ἀνηρτημένον ἀπὸ
τοῦ ὤμου, μέγας δερμάτινος μάρσιπος κα-
τεῖχε τὰ δύο τρίτα τῆς ἀμάξης. Μακρὸς ξαν-
θοὺς πώγων, ἐξυρισμένος εἰς τὴν σιαγόνα, κατὰ
τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, ἐκόσμηε τὸ ὠραῖον ἐ-
ρυθροπαρεῖον καὶ ἱλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Ἡ
ζωηρὰ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν εὐαρέ-
σκεϊν καὶ τὰ πάντα ἐνέφανιν ἄνδρα εὐτυχῇ
καὶ εὐθυμον.

— Σταθῆτε ὀλίγον, εἶπε πρὸς τὸν ἀμα-
ξηλάτην μετὰ ξενικῆς προφοράς.

Διαβάς τὰς κιγκλίδας τοῦ μεγάρου, ἐπλη-
σίασε μικρὰν θύραν καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα.
Οὐδεὶς ἤχος ἠκούσθη· καὶ ὁμως ὁ ταξειδιώ-
της ἔστη μὲ τὸ σῶς προσηλωμένος. Ἐπειδὴ
ἡ θύρα δὲν ἦνοιξεν, ἔσυρε καὶ πάλιν τὸν κώ-
δωνα ἰσχυρότερον, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Θαρρῶ, κύριε, πῶς ἡ ὠραία αὐτὴ οἰ-
κία εἶναι ἔρημος, εἶπε τότε ὁ ἀμαξηλάτης,
ὅστις παρετήρει ἀπὸ τοῦ διόρου του.

— Πῶς; ἔρημος; ἀνταπήντησε ζωηρῶς
ὁ ταξειδιώτης στραφεὶς.

— Ναί, κύριε. Ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι
κατάκλειστα· ἔπειτα, κυττάζετε ἐκεῖ ἔπανω
εἰς τὴν θύραν.

Ὁ ταξειδιώτης παρετήρησε τὴν ἐξῆς ἐπί-
γραφὴν:

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ἀπευθυντέον τῷ συμβολαιογράφῳ κυρίῳ
Κορδιζιέ, ὁδὸς Προβηγκίας.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήτω, ἐψιθύρισε κι-
νήσας τὴν κεφαλὴν· τί σημαίνει τοῦτο;

Ἄλλ' ἐδέησε νὰ πεισθῇ ὅτι τὸ μέγαρον
ἦτο πράγματι ἔρημον.

Συνωφρυνώθη.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε, πλησιάσας τὸν ἀ-
μαξηλάτην, μήπως ἠπατήθη· εὐρισκόμεθα
πραγματικῶς εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί;

— Μάλιστα, κύριε, δὲν εἰμαι νέος εἰς τὸ
ἐπάγγελμά μου· κάμνω τὸν ἀμαξηλάτην
ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια καὶ γνωρίζω
τὰ Παρίσια σὺν τὴν τῆσπαι μου. Σὰς ἔφερα
εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί, ἀριθμὸς 33, ἐκεῖ ὅπου
μου εἶπατε νὰ σὰς φέρω.

Ὁ ταξειδιώτης συνωφρυνώθη.

— Αἶ, ὄχι, δὲν ἐννοῶ τίποτε ἐξ ὧσιν βλέπω, εἶπεν ἀποδείξας τὴν μεγάλην του δυσἀρέσειαν.

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐπιβῇ τῆς ἀμαξῆς καὶ νὰ πορευθῇ ἀλλαχόσε, ὅτε ἀνὴρ παρῆλθε, πολίος, ἡρέμου δὲ καὶ σοβαρῆς φυσιογνωμίας, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας, ἧς τὸν κώδωνα εἰς μάτην εἶχε κρούσει ὁ ταξειδιώτης.

Καὶ οὗτος, ὡς ὁ γέρον, ἠπόρησε μὴ ἀκούσας ἤχον κώδωνος καὶ μὴ ἰδὼν τὴν θύραν ἀνοικομένην ἀμέσως. Τότε ὁ ταξειδιώτης ἐπροχώρησε πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐχαιρετίσθησαν καὶ ἐμείναν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλοί, προσβλέποντες ἀλλήλους.

— Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, κύριε, εἶπεν ὁ ξανθὸν φέρων πώγωνα, ἤλθατε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν κόμητα Δελασέρ;

— Ναί, κύριε, καὶ ἀπορῶ, πολὺ μάλιστα ἀπορῶ...

— Ὅτι ἡ θύρα εἶναι κλειστή;

— Ναί, κύριε.

— Λοιπὸν, κύριε, καὶ ἐγὼ ἀπορῶ ὡς ὑμεῖς, εἶμαι δὲ λίαν δυσηρεστημένος διὰ τοῦτο. Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν φίλων τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ δύνάμει νὰ εἶπω, εἰς τῶν ἀρίστων αὐτοῦ φίλων.

Ὁ γέρον ὑπεκλίνατο.

— Ἐκ τῆς προφορᾶς φαίνεται ὅτι εἴσθε ξένος, κύριε, εἶπε. Πρὸς τίνα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

Ὁ ταξειδιώτης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν χαρτοφυλακίον καὶ λαβὼν ἐπισκεπτήριον ἔδωκεν αὐτὸ τῷ γέροντι.

— Ἄ! ὑπέλαβεν οὗτος, εἴσθε ὁ κύριος Βάν Ὅσσην, ὁ ἐν Ἀμστελδάμῳ τραπεζίτης!

— Πῶς; μὲ γνωρίζετε;

— Ὁ κόμης Δελασέρ συχνάκις μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ ὑμῶν.

— Τότε εἴσθε καὶ σεῖς φίλος τοῦ κόμητος;

— Ναί, κύριε. Εἶμαι ἀντιπρόεδρος ἐπιστημονικῆς ἐταιρίας, ἧς ὁ κόμης Δελασέρ εἶναι τὸ κυριώτερον μέλος. Συνεκροτήσαμεν συνεδρίσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ παρευρεθῇ ὁ κόμης Δελασέρ, ὅπως ἀκούσῃ σπουδαίαν ἐπιστημονικὴν ἐκθεσιν. Μεγάλως ἀνῆλθον ἐκ τῆς ἀπουσίας του, ὑποπτεύσας δὲ ὅτι ἡσθάνει, ἤλθον διὰ νὰ πληροφορηθῶ τὰ τῆς ὑγείας του.

— Ὡστε καὶ σεῖς δὲν γνωρίζετε τίποτε;

— Ἀπολύτως τίποτε, κύριε.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγνοῶ τί νὰ ὑποθέσω, ἐπανελάθεν ὁ ὁλλανδὸς τραπεζίτης. Σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου ὅτι ἠπόρησα, ὡς καὶ σεῖς, καὶ θὰ ἰδῇτε, κύριε, ὅτι ἠπόρησα οὐχὶ ἀνευ λόγου. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἔγραψα ἐξ Ἀμστελδάμου πρὸς τὸν κόμητα Δελασέρ ὅτι, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶ εἰς Παρίσιους, θὰ κατέφευγον εἰς τὴν φιλεξενίαν του, τὴν ὁποίαν συχνάκις μοὶ προσέφερε, θὰ ἔχαιρον δὲ λίαν ὅτι διηρχόμην εἰς τὴν οἰκίαν του τὰς δεκαπέντε ἡμέρας ἢ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας, καθ' ἃς θὰ διήρκει ἡ διαμονή μου ἐν τῇ μεγάλῃ πρωτεύουσῃ. Ὁ κόμης μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἦτο καταγοητευμένος, διότι αἱ ὑ-

ποθέσεις μου μὲ ἠνάγκαζον νὰ μεταβῶ εἰς Παρίσιους, καὶ ὅτι ἅπαντα ἡ οἰκία του ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν μου, αὐτὸς δὲ ἀνοικαίς ἀγκάλαις ἀνέμενε νὰ με δεχθῇ. Προσέθετε μάλιστα εἰς τὴν ἀπάντησίν του ὅτι ἐλογίζετο εὐτυχής, διότι θὰ ἠδύνατο τέλος νὰ με παρουσιάσῃ πρὸς τὴν κόμησσαν Δελασέρ, ἣτις μ' ἐγνώριζεν, ὡς ἀρχαῖον τοῦ συζύγου αὐτῆς φίλον. Ὁφείλω νὰ σὰς εἶπω, κύριε, ὅτι ἀπὸ τεσσάρων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν δὲν εἶδον τὸν φίλον μου κόμητα Δελασέρ. Κατὰ τοὺς γάμους αὐτοῦ εὐρισκόμην ἐν Ἀμερικῇ, τοῦτο δὲ μὲ ἠμπόδισε νὰ παραστῶ εἰς τὴν τελετὴν αὐτῶν, πρὸς μεγάλην μου θλίψιν. Ὁ κόμης μοὶ ἔγραφε καὶ περὶ τῆς μικρᾶς του Λουκίας, τῆς λατρευτῆς αὐτοῦ κόρης.

— Ναί, λατρευτῆς, εἶπε μετὰ τόνου ὁ γέρον ἐπιστήμων, ὁ κ. Δελασέρ ἀγαπᾷ τὴν κόρην του μέχρι μανίας.

— Τέλος, ἐπανελάθεν ὁ τραπεζίτης, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου μου ἦτο εὐμενεστάτη. Χθὲς ἀνεχώρησα ἐξ Ἀμστελδάμου καὶ πρὸ ὀλίγου ἐφθάσα εἰς Παρίσιους. Εἰς τὸν βόρειον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἐμίσθωσα τὴν ἀμαξάν αὐτὴν καὶ χαίρων ὅτι ἐμελλον νὰ ἐπανιδῶ τὸν φίλον μου καὶ τὸν ἀναγκαλισθῶ, ἐφθάσα ἐδῶ. Ἡ ἀπορία μου ὁμως ἠῤῥησεν, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης μοὶ εἶπεν ὅτι ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου ἦσαν κλειστά καὶ μοὶ ἔδειξε τὴν ἐπιγραφὴν. Παρατηρήσατε, κύριε, παρατηρήσατε: *Μέγαρον πρὸς πώλησιν*.

— Ναί, μέγαρον πρὸς πώλησιν, παράδοξον!

— Ἀνεξήγητον, κύριε.

— Ἀληθὲς.

— Ἄ! Προαισθάνομαι ὅτι φοβερὸν δυστύχημα ἐπληξέ τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ὡ, ὅλα εἶναι δυνατὰ καὶ τὰ πῆθνα ἀκόμη, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι οἱ φόβοί σας εἶναι ὑπερβολικοί.

Ὁ τραπεζίτης ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Βεβαίως, ἐξηκολούτησεν ὁ γέρον ἐπιστήμων, εὐρισκόμεθα ἀπέναντι ἐκτάκτου γεγονότος, καὶ ὁμως, κύριε, πρὶν ἢ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἡμέτερος φίλος ἔπαθε δυστύχημα, διατὶ νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐθεσεν εἰς πώλησιν τὸ μέγαρόν του διὰ ἄλλον λόγον; Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου τσαυτὰ ἀπρόοπτα, τὸ κατ' ἐμὲ δὲ πιστεύω ὅτι οὐδὲν δυσἀρεστον ἐπῆλθεν εἰς τὸν κόμητα Δελασέρ, καὶ νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ εἴσθε ἡσυχος. Δὲν θὰ βραδύνωμεν βεβαίως νὰ μάθωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς εἶναι νῦν μυστήριον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρον ἐπιστήμων ἀπεχαιρέτισε τὸν ξένον καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Πάντα ταῦτα εἶναι κάλλιστα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Βάν Ὅσσην, ἀλλὰ δὲν ἠσύχασα καθόλου, ἐξ ἐναντίας μάλιστα εἶμαι πολὺ ἀνῆσυχος. Παραδέχομαι ὅτι πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπρόοπτα παρυσιαζονται, ἀλλὰ διὰ ν' ἀναγκασθῇ τις αἴφνης νὰ γίνῃ ἄφαντος, κατὰ τι σοβαρὸν θὰ ἠκουλεύθησε. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Δελασέρ δὲν φαίνεται οὔτε κἂν ὑπαινιγμὸς δυστυχήματος. Καὶ ὁμως, τὸ ἐννοῶ, εἶμαι βέβαιος ὅτι φοβερὸν τι συνέβη.

Καὶ ὁ κ. Βάν Ὅσσην ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ σκεπτόμενος.

— Λοιπὸν, κύριε, ποῦ θὰ πάμε τώρα; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀμαξηλάτης.

Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀμαξηλάτου ἀνεσκίρτησεν ὁ ξένος, ὅστις ἀπεσπᾶσθη τῶν ρεμβασμῶν του. Ἦγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἐναντι αὐτοῦ ἐτέρωθεν τῆς οδοῦ νεαρὰν γυναῖκα, ἣτις, ἰσταμένη ὀρθία ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἐργαστηρίου, ἐφαίνετο ὅτι παρετῆρει αὐτὸν μετὰ περιεργείας.

— Τέλος πάντων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἴσως δυνηθῶ νὰ μάθω ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτήν.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, διηυθύνθη εὐθὺς πρὸς τὸ ἐργαστήριον ἡ γυνὴ ἰδοῦσα τὸν ξένον προχωροῦντα πρὸς αὐτήν ἀπεσύρθη ἐν σπουῇ. Ὁ κ. Βάν Ὅσσην εἰσῆλθεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἀποταθείς πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἣτις εἶχε καθίσει εἰς τὸ γραφεῖόν της,

— Κυρία, τῇ εἶπε, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω;

— Διὰ τὸν κόμητα Δελασέρ;

— Ναί, κυρία, περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ, τοῦ ὁποίου εἶμαι φίλος.

— Ἐννοῶ, θέλετε ἴσως νὰ μάθετε διατὶ τὸ μέγαρον εἶναι ἔρημον καὶ διατὶ πωλεῖται.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐπεθύμουν καλλιτέρον νὰ μάθω ποῦ εὐρίσκεται τώρα ὁ κύριος Δελασέρ.

— Καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ σὰς ὠσω τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖτε, δυστυχῶς ὁμως δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ τὸ κάμω.

— Διατὶ;

— Διότι δὲν ἤξεύρω τίποτε.

— Τίποτε;

— Τίποτε, κύριε, καὶ κανεὶς εἰς τὴν συνοικίαν μας δὲν εἰσέρει περισσότερα ἀπὸ ἐμέ.

— Ἄ!

— Ὅλοι τοὺς λέγουν: Διατὶ ἀνεχώρησεν ὁ κύριος κόμης; διατὶ πωλεῖ τὸ μέγαρόν του; ποῦ ἐπῆγεν ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμησσα; Καὶ μὲ τὴν φαντασίαν των ὑπεθέτουν πολλὰ, ἀλλ' ὡς σὰς εἶπα, κύριε, κανεὶς δὲν ἤξεύρει τίποτε. Εἶναι ὅλα μυστήριον ἀνεξιχνίαστον. Σὰς εἶδα προηγουμένως, ὅταν κατεβήκατε ἀπὸ τοῦ ἀμαξίου, ἀπορήσατε, ὅπως καὶ ὁ γέρον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς τὸν κύριον κόμητα, ὡς ἀπορήσαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διότι πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι πολὺ ἐσχολιάσθηκε εἰς τὴν συνοικίαν μας ἡ ἐξαφνικὴ ἀναχώρησις τοῦ κυρίου κόμητος καὶ τῆς κυρίας κομήσσης. Δὲν ἤμποροῦσαν νὰ συνέλθουν ὅλοι. Ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ.

— Καὶ πόσαι ἡμέραι εἶναι ποῦ ἀνεχώρησεν ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμησσα;

— Σήμερον εἶναι σωσταὶ ὁκτώ ἡμέραι.

Νὰ σὰς εἰπῶ ἀκόμη ἓνα, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμησσα, ἡ κόρη των καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέται ἀνεχώρησαν εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, δηλαδὴ τὴν πέμπτην, ὁ οἰκονόμος τῆς οἰκίας κύριος Θεόδωρος ἐξώφλησε τοὺς λογαριασμοὺς τῶν δια-

φόρων προμηθευτών, τὴν ἡμέραν ἐπωλήθησαν ὅλαι αἱ ἀμαξαὶ καὶ τὰ τέσσαρα ἄλογα, τὰ ἐπύρην ἀμέσως, καὶ τὴν ἄλλην ἐκλείσθη τὸ μέγαρον. Ἐγὼ πρώτη εἶδα τὸ πρῶν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν ἤξεύρω τί ἐπύρην μαζὶ τῶν ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμης, βέβαια ὅμως τὰ ἐπιπλα δὲν τὰ ἐπύρην. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἦλθαν δύο ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου ἀπὸ μίαν θύραν τῆς ὁποίας τὸ κλειδί εἶχα ἐγώ. Ὁ ἓνας ἐφόρει μαῦρα φορέματα καὶ ἄσπρον λαίμοδέτην, ἐνόησα δὲ ἀμέσως ὅτι ἦτο συμβολαιογράφος. Ἐκεῖνοι οἱ δύο ἐκόλλησαν τὸ χαρτί: *Μέγαρον πρὸς πώλησιν*. Αὐτὰ ἤμπορῶ νὰ σᾶς πῶ, κύριε.

Ὁ τραπεζίτης τὴν νύχαιστίησε καὶ ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου.

— Ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅλα εἶναι ἀκατανόητα καὶ παράδοξα· πῶς νὰ μαθῶ τί συμβαίνει;

Αἴφνης τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐκτύπησε τὸ μέτωπον.

— Ποῦ ἔχω λοιπόν τὸ λογικόν μου; ἀνέκραξε. Καὶ ὁ συμβολαιογράφος;...

Β'

Ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ κύριος Βὰν Ὅσσην ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Πριγκήπων».

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀμαξηλάτης, μαστιγῶσας τὰ πλευρά τοῦ ἀσθματικοῦ αὐτοῦ ἵππου, τούλάχιστον δὲν θὰ ἦναι καὶ τὸ ξενοδοχεῖον κλειστὸν αὐτὴν τὴν φορὰν· δὲν θὰ τὴν πάθωμεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἄλλανδὸς τραπεζίτης ἐνεκατέστη ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τῶν Πριγκήπων», καὶ ἐγευματίεζεν ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἦτο περίφροντις· ἐσκέπτετο τὸν φίλον του κόμητα Δελασέρ καὶ παρεδίδοτο εἰς πικρὰς σκέψεις περὶ τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ περὶ τῶν πικριῶν, ἃς ἀνά πάσαν στιγμὴν ποτίζεται ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ.

Ὁ Βὰν Ὅσσην, περατώσας τὸ γεῦμα, αὐτοῦ ἦναψε σιγάρων, ἦνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ, ἐπηρείσθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ τοὺς ζοφεροὺς αὐτοῦ διαλογισμοὺς ἤρξατο παρατηρῶν τὰ πρὸ αὐτοῦ παρὰθυρα τῶν οἰκιῶν, τὰς διὰ μεγάλων γραμμάτων ἐπιγραφὰς, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐφ' ἧς ἀπλετοὶ διερχέτο τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, τὴν ἀένναον κίνησιν τῶν ἀμαξῶν ἐπὶ τῆς λεωφόρου καὶ τὸν πολὺσαλον πηγαινοερχομὸν τοῦ πλήθους ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων.

— Ἰδοὺ οἱ Παρίσιοι, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἡ παγκόσμιος πόλις, ἡ κοιτίς τῶν τεχνῶν, ἡ πηγὴ τῶν ὠραίων πραγμάτων καὶ τῶν μεγάλων ἰδεῶν, τὸ μέγα τῆς φερεπονίας ἐργαστάσιον, ὁ φάρος, οὗ τὸ φέγγος διαχεῖται ἐφ' ὅλον τὸν κόσμον. Παρίσιοι, Παρίσιοι! θαυμάζω τὸ μεγαλεῖόν σας τὸ σθένος! Καὶ τὸ Λονδῖνον εἶναι μεγάλη πόλις, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τοὺς Παρίσιους!

Ὁ κ. Βὰν Ὅσσην ἐκάπνισε τὸ σιγάρων αὐτοῦ, ρίψας δὲ τελευταῖον ἔκχαμβον βλέμ-

μα ἐν τῇ ὁδῷ, ἐκλείσε τὸ παράθυρον.

— Αὐριον τὰς ὑποθέσεις, ἐψιθύρισε, σήμερον θ' ἀσχοληθῶ περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ἦνοιξεν ἀμέσως τὸν μάρσιπον αὐτοῦ, ἔλαβε κομψὴν ἐνδυμασίαν, ἐνδυθεὶς δ' αὐτὴν ἐξῆλθε τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Πριγκήπων» καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὁδὸν Προβηγκίας, ἐνθα διέμενε ὁ συμβολαιογράφος, πρὸν δὲ ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ πώλησις τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κορβιζιέ ἔκειτο ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι. Εἰσῆλθεν ὁ Βὰν Ὅσσην καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τινὰ τῶν γραφείων, ὅστις ἐφαίνετο πολυάσχολος, ἀναδιφῶν μέγαν φάκελλον, δὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ.

— Κύριε, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ.

Ὁ γραφεὺς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ δείξας διὰ τῆς χειρὸς θύραν πρὸς τὸν ξένον ἀπεκρίθη:

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ εἶναι μόνος τὴν στιγμὴν αὐτὴν, δύνασθε νὰ εἰσέλθῃτε.

Ὁ τραπεζίτης ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν, εἶτα δέ, ἀνοιξας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου. Οὗτος ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ μειδιῶν ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν ξένον, δὲν ὑπέλαθεν ὡς νέον πελάτην.

— Τί διατάσσετε, κύριε; ἡρώτησε ρίψας ταχέως ἐπ' αὐτοῦ ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε, ὅπως εὐαρεστηθῇτε νὰ μοὶ δώσητε πληροφῶριαν τινά.

— Ἐὰν δύναμαι, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω. Καθίστατε, κύριε.

— Πρὸ παντὸς ὀφείλω νὰ σᾶς εἶπω τίς εἰμι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Γ.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια.]

— Εἴμεθα μία καὶ ἡ αὐτὴ οἰκογένεια, εἶπεν ἡ κυρία Ὀντάν. Ἡ κυρία Δραπιέ εἶναι δι' ἡμᾶς θυγάτηρ ἢ ἀδελφή.

— Δὲν ἠδυνάμεθα ἄρα γε, διέκοψεν ἡ κυρία Βοσμωρό, νὰ φέρωμεν ἐδῶ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τὴν κυρίαν Δραπιέ;

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν συμφωνῶ μετὰ τῆς μητρὸς μου καὶ θὰ εἶπω διατί, ἂν δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω τὴν σκέψιν μου.

— Θὰ τὴν ἐκφράσητε κάλλιστα, δεσποινίς, ὑπέλαθεν ὁ Μονταριόλ.

— Ὁ κύριος Μονταριόλ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανὴ, μὰς εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Δραπιέ ἀσθενεῖ οὐ μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς, νομίζω δὲ ὅτι ἂν ἐδῶ δυνάμεθα νὰ τὴν περιποιηθῶμεν κάλλιον ἢ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς σωματικῶς, δὲν εἶναι ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸ ἠθικόν.

— Καὶ διατί; ἡρώτησεν ἡ κυρία Κόλλας.

— Ἡ ἠθικὴ νόσος τῆς κυρίας Δραπιέ, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιανὴ, εἶναι ἡ ἐγκαταλείψις καὶ ἡ... στενοχωρία, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ἡ πενία.

— Εἵπατέ το λοιπόν, διέκοψεν ἡ κυρία Κόλλας.

— Ἐνυμφεῖσθαι ἀξιωματικόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανὴ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰς τέρψεις τοῦ κόσμου καὶ νὰ ζήσῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀνωφελές νὰ ὑπομνήσω, δὲν ἐπέτρεψαν τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐλπίδων τῆς, σήμερον δὲ ἀποθνήσκει ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Μονταριόλ.

Ὁ Βονέ δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὴν Ἰουλιανὴν, προσήλωσεν ὅμως ἐπ' αὐτῆς βλέμμα συγκεκνημένον, δηλοῦν ἐγκρίσιν εὐγλωττότερον τῆς ἐνθουσιώδους κραυγῆς τοῦ στρατιωτικοῦ ἱατροῦ.

— Ὅτι δὲν εὗρεν, ὑπέλαθεν ἡ Ἰουλιανὴ, πρέπει νὰ τῇ τὸ παράσχωμεν, τοῦτο δὲ μόνον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εἶναι δυνατόν. Εἰς τὴν αἴθουσάν τῆς δυνάμεθα νὰ τῇ χορηγήσωμεν τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ τὰς τέρψεις αὐτοῦ.

— Εὖγε, εἶπεν ὁ Μονταριόλ.

— Θὰ στείλω πρὸς αὐτὴν τὸ θέατρόν μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἐσπαρβαρίγκ, καὶ θὰ τῇ ἀπαγγείλω μονολόγους τερπνοτάτους.

Ἡ κυρία Κόλλας, καθημένη πλησίον τοῦ Βονέ, ἔκυψε πρὸς αὐτόν καὶ διὰ φωνῆς συριζούσης ἐψιθύρισεν:

— Ἡ καλὴ Ἰουλιανὴ εἶναι ἀληθῶς ἀπλοϊκὴ καὶ δὲν ἐννοεῖ ὅτι σκοπὸς πάντων τούτων εἶναι νὰ ἐξασφαλισθῶσιν αἱ συνεντεύξεις τοῦ κυρίου Μονταριόλ καὶ τῆς κυρίας Βοντάμ, αἵτινες δυσκόλως θὰ ἐγένοντο παρὰ τῷ λοχαγῷ, τοῦ ὁποίου ἡ ζηλοτυπία δὲν κρύπτεται... ἐντίμως.

— Σήμερον μόνον ἐγνώρισα τὸν κύριον Μονταριόλ, ὑπέλαθεν ὁ Βονέ, δὲν τὸν ἐφάνταζόμεν δὲ οὔτε τόσον εὐγενῆ, οὔτε τόσον γενναῖον.

— Λέγετε τοῦτο διότι ἐπαινεῖ τὴν Ἰουλιανὴν.

Ὁ Βονέ δὲν εἶπέ τι, ἀλλ' ἤκουε τὰς διὰ τὴν ἐπισύσαν λαμβανομένας ἀποφάσεις.

— Τὴν δεκάτην θὰ διασκεδάσω τὰ ἄνθη εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπεν ἡ κυρία Ζενεβραῖς.

— Τὴν ἐνδεκάτην θὰ στείλω τὸ πρόγευμα, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ὀντάν.

— Ἡ σκληροτέρα στιγμὴ τῆς ἡμέρας, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ, θὰ ἦναι ἡ τοῦ χωρισμοῦ τῆς μητρὸς ἀπὸ τοῦ τέκνου τῆς. Ἐδῶσα συνέντευξιν εἰς τὴν τροφὴν εἰς τὰς δύο, ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ φύγῃ εἰς τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν. Τὴν ὥραν ἐκείνην θὰ ἦμαι μετὰ τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου πλησίον τῆς κυρίας Δραπιέ καὶ θὰ προσπαθῶμεν νὰ τὴν παρηγορήσωμεν. Ἰσως πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ κλαύσῃ ὀλίγον, ἀλλ' ἐὰν μία ἐκ τῶν κυριῶν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς τρεῖς θὰ ἦναι εὐχάριστος.

— Θὰ ἔλθωμεν εἰς τὰς τρεῖς, εἶπον συγχρόνως ἡ κυρία Ζενεβραῖς καὶ ἡ κ. Βοντάμ.

— Εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ συνέντευξις αὐθαδέστερον ταύτης, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Κόλλας.